



Τότε...στο πίσω κάθισμα .

Τσάντα , μαγιό προθέρμανσης, μπουρνούζι , μαγιό στεγνό, σαγιονάρες, σκουφάκι, γυαλάκια. Αυτά σκεφτόμασταν κάποτε. Τότε που πέφταμε πρώτη χρονιά στη Δ' κατηγορία. Τότε που ο Πανελλήνιος κατέβαζε ομάδα και ήθελε τη μισή κερκίδα για να χωρέσει. Έδενε το γαλάζιο του με το γαλάζιο της πισίνας.

Τότε δεν είχαμε να σκεφτούμε τι μαγιό θα μας αγοράσουν οι δικοί μας, ούτε τους τρέχαμε σε μαγαζιά για να δοκιμάσουμε αγωνιστικά μαγιό .Τώρα ακούς άλλα... Το μαύρο, με τις ραφές, πιο στενό στα γόνατα, έχει σφραγίδα, να το βάλω με σακούλα, πόσες κούρσες αντέχει, να το δοκιμάσω στη προπόνηση και άλλα πολλά που σε κάνουν να λες καλή η τεχνολογία, αλλά στο κάτω κάτω μαγιό θα πάρεις και όχι μαγικό ραβδί. Ειδικά σε αυτές της ηλικίες ακούς τα πάντα. Τότε απλά μας ένοιαζε το μαγιό των αγώνων να είναι μέσα στη τσάντα και να μην έχει ξεχαστεί κάτω από το μανταλάκι του στο σπίτι.

Τότε δεν υπήρχε στο μυαλό μας « κινητό, πορτοφόλι, κλειδιά» γιατί πολύ απλά φεύγαμε από το σπίτι και καθόμασταν στο πίσω κάθισμα. Δεν ξέραμε τα μηνύματα, δίπλωμα δεν είχαμε. Πίσω, με ανοιχτό το παράθυρο να κοιτάμε έξω. Παίρναμε αγκαλιά τη τσάντα με τον διπλό πάτο, βάζαμε τις σαγιονάρες από κάτω σε σακούλα, φορούσαμε τα κοντά σορτσάκια, τις κάλτσες μας μέχρι το γόνατο γιατί και ο Michael Jorddan έτσι τις φορούσε, κάναμε το σταυρό μας, ένα φιλί στο κούτελο από τον παππού και τη γιαγιά και φύγαμε.

Ποτέ δεν καταλαβαίναμε τη διαδρομή για την πισίνα γιατί πάντα οι δικοί μας έψαχναν διαφορετικό και πιο σύντομο δρόμο να μας πάνε. Τότε στο πίσω κάθισμα ήταν διαφορετικά. Πιτσιρικά. Την OPEN δεν την ξέραμε, ούτε μας ένοιαζε αν οι βατήρες γλιστράνε και αν υπήρχε δεύτερη πισίνα. Τότε τινάζαμε τα χέρια μπρος πίσω επειδή βλέπαμε τους μεγαλύτερους μας να το κάνουν. Πέφταμε χωρίς γυαλάκια, με σκουφάκι latex που στη δεύτερη φορά γινόταν τσίχλα και άντε να το ξεκολλήσεις. Το

μαγιά μέχρι τον αφαλό για να μη φύγει και ας ήμασταν σαν τον Στάθη Ψάλτη σε επιθεώρηση στο Δελφινάριο. Αν αργούσαν οι αγώνες δεν μας ένοιαζε και αν νύχτωνε είχε την πλάκα του. Ίσα ίσα καλύτερα για εμάς. Καθόμασταν με τις παρέες μας.

Τότε τα πέφταμε όλα. Κουραζόμασταν και δεν μας πείραζε. Δεν θέλαμε να τελειώσει το Θερινό. Ήταν όλοι εκεί. Οι ίδιοι που θα βλέπαμε και τον Σεπτέμβριο. Δεν μας ένοιαζε αν το νερό ήταν θολό ή ένα βαθμό πιο κρύο από το κανονικό. Με τα στραβά γελούσαμε. Τίποτα δεν αφήναμε να μας ενοχλήσει. Τελείωνε η μέρα και παίρναμε καμιά φωτογραφία με 300δρχ από το Γιώργο το φωτογράφο. Και προχθές εκεί ήταν. Λίγα πράγματα άλλαξαν.

Χρειάζονται αλλαγές ακούω. Το βλέπω. Μαζί σου και εγώ στη πρώτη γραμμή. Και σε πρόσωπα και σε καταστάσεις. Μελετημένες όμως και όχι κασέτες μασημένες. Αν δεν μας κάνει τη χάρη το ΟΑΚΑ τότε βρίσκεις λύση όποια και αν είναι αυτή. Είχε ήλιο στο Περιστέρι. Καπέλο, στρωματάκι και νερό. Πολλές ώρες. Δεν παθαίνουν τα παιδιά σε αυτή την ηλικία τίποτα. Αρκεί να ξέρουν που βρίσκονται, ποιοι είναι και τι άθλημα κάνουν. Το μεγαλύτερο κακό στις κερκίδες το κάνετε, ίσως και άθελα σας, εσείς οι γονείς και όχι ο ήλιος και οι ώρες. Όχι όλοι... Μιλάω σε εσάς που είστε γιατροί χωρίς να είστε, που είστε προπονητές χωρίς να είστε, που είστε ψυχολόγοι χωρίς να είστε. Μόλις το καταλάβετε αυτό τα πράγματα θα είναι πολύ καλύτερα. Να ζητάμε αλλαγές, να ζητάμε καλύτερες συνθήκες, να ζητάμε κόκκινο χαλί αν φτάσουμε να το δικαιούμαστε. Αρκεί να είμαστε εμείς πρώτα σωστοί και ο καθένας στο πόστο του.

Θα έχει πάντα το δικό του χρώμα το πρωτάθλημα αυτό. Και δεν είναι ούτε ήταν το μαύρο. Είναι το χρώμα των παιδιών. Τότε ίσως να ήταν λίγο πιο ωραία γιατί δεν είχαμε τις σκοτούρες που έχουν τώρα τα παιδιά. Άλλες είναι δικές τους και άλλες είναι άλλων. Να μάθουν τα παιδιά να το αναζητούν το Θερινό πρωτάθλημα. Να το περιμένουν πως και πως. Όχι για να δουν που θα γίνει και αν θα πάρουν μετάλλιο, αλλά για να διασκεδάσουν με αυτούς που θα διασκεδάζουν κάθε χρόνο τέτοια περίοδο.

Τότε κάναμε φίλους και φίλες και είναι σχεδόν οι ίδιοι που έχουμε και τώρα. Μάθαμε να περνάμε καλά με αυτόν που καθόταν δίπλα μας. Αυτόν θέλαμε να ξαναδούμε και την επόμενη χρονιά.

Το άθλημα μας δεν έχει να δώσει πολλά σε σχέση με κάποια άλλα αθλήματα. Έχει όμως αρκετά που αν τα δεις, τα βρεις και τα αρπάξεις είναι αρκετά για να προχωρήσεις.

Αλλάζουμε, μεγαλώνουμε και ζούμε. Ο καθένας με το δικό του ρυθμό, στο δικό του δρόμο.

Όπως και να 'χει όμως, όλοι βρωμάμε χλώριο. Βρωμάμε χλώριο από τότε. Το ίδιο χλώριο.

Καλό καλοκαίρι και συγχαρητήρια σε όλους.

Αν βρείτε ορθογραφικά ή συντακτικά λάθη θα έχετε δίκιο. Θα κάνω κι άλλα!

Ο Bits